Ristningen har de egendomliga formerna **þaurir** och **-biaurn** med **au** för *o*, och **þiahkn** (2 gånger) med **hk** som ett slags dubbel beteckning av det frikativa g-ljudet. Inskriften är oklart formulerad. Troligen är meningen, att Tore och Tägn ha gemensamt låtit resa stenen, efter Tägns fader Fastbjörn och efter Tores son Anund.

Þiagn synes ha varit ett tämligen vanligt mansnamn i Södermanland (se Sö 348, 349, 353) och Uppland under vikingatiden; därtill ett enstaka småländskt belägg (L 1240). Det är ursprungligen ett tillnamn, identiskt med substantivet *þiagn*, m. 'dugande man'. Om *Fastbiorn* se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 99.

238. Fors, Västerhaninge sn, Sotholms hd.

Pl. 1: B 669.

Litteratur: B 669, L 827. G. Upmark, Sotholms härad 1, s. 16.
Avbildning: P. Helgonius (i Peringskiölds Monumenta Sudermanniæ och B 669).

Runstenen, som endast är känd genom Helgonius' teckning (i Peringskiölds *Monumenta Sudermanniæ* och B 669), fanns »uti Fors». Den har icke kunnat återfinnas i senare tid.

Inskrift (enligt *Bautil*):

ṇ · · · i · · · iukar : auk : biorn : auk : farulfi : þir : litu : risa : stan : aftir · aka : faþur : sin · hat : uar : uskul · þik : þra ·
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65 70

. . . ok Biorn ok Farulfr þæir letu ræisa stæin æftir Aka, faður sinn. Han var . . .

». . . och Björn och Farulv de läto resa stenen efter Åke, sin fader. Han var . . .»

Inskriften har, av teckningen att döma, varit svårläst i början och slutet. Rundjurets huvud är ofullständigt, likaså det första namnet. 25 **i** är sannolikt felläst för **r**, likaså 59 **t** för **n**. Slutet kan ej säkert tolkas. Liljegrens **uskulþik þra**bin »oskyldigt dräpt» förutsätter alltför många felläsningar, för att vara sannolikt. **þra** förefaller snarast att vara en förkortad skrivform för *þæira* 'deras'.

Namnet *Farulfr* är känt från flera andra inskrifter: Sö 148, 256(?) och 291(?), Ög 166, L 434 och 439 Harg, Skånella sn, L 602 Rimbo, D II 20 Såsta, Täby sn. Dessutom finnas belägg i fornryska urkunder (V. Thomsen, *Ryska rikets grundläggning*, 1888, s. 117) och i fornsvenska (Lundgren-Brate). Jfr *Farbiorn* Sö 270. — *Aki* är ett östnordiskt mansnamn. Det är icke med säkerhet känt från någon annan sörmländsk inskrift (jfr dock Sö 282), men från flera uppländska (L 205, 220, 613, 635, 786), Ög 183, Sm 16.

239. Häringe, Västerhaninge sn, Sotholms hd.

Pl. 118.

Litteratur: L. 828. G. Upmark, Sotholms härad 1, s. 13, Tillägg (1 b), s. 2; S. Boije, Anteckningar (ATA).
Äldre avbildningar: Upmark a. a.; Brate (ATA).

Liljegren förtecknar, bland inskrifter i Västerhaninge sn, under n:r 828 vid »Häringe, en runsten oafritad». Tydligen bygger han på en muntlig uppgift om att en sten med runor blivit funnen vid Häringe. Något närmare om hur den kommit i dagen och var den haft sin plats är icke bekant. I sin 1865 avslutade beskrivning över fornlämningarna i Västerhaninge och Österhaninge (*Sotholms härad* 1, s. 13) säger Upmark, att stenen blivit »förgäfves eftersökt och efter-